

EL CONGRÉS EUCARÍSTICH

—¡Y després encara diràn que no som tolerants!
 —Calla, home, calla. Tant' ho fossin' ells, que han posat aquí tanta tropa per coartarnos la llibertat.

SEMBLA que, definitivament, hem entrat a l'estiu. El temps ha estat fins ara indecis, com no sabent a quina carta quedar-se, però, al últim, s'ha determinat a donàr-se les calentes y aquí'ns tenen desplanxant colls de camisa ab tanta pressa que sembla que anem a preu fet.

Hi hà qui's queixa d'aquets rigors del temps, que'n protesta y que's rebela contra la tirania del termòmetre, com si això de que a l'estiu fassi calor y a l'hivern fret no fossin coses completament en-raonades. Però vagin ab consideracions, que al cap d'avall no posen ni treuen un grau de calor, a n'aquets genis descontentadissos per temperament, que en tot troben taps y tot els angunia.

—Discursets y filosofies ara? Més valdria que'm convidés a pendre un doble de cervesa gelada—els diràn, innegablement ab millor sentit pràctic.

Y, malgrat això, com a un filòsof tot se li torna filosofia, jo que, encara que indigne, me sento poch o molt inclinat per aquet cantó, avuy me les dona per fer doctrina respecte a un tema suggerit per la temperatura escalivadora que estem sofrint, si'ns plau per forsa.

Estàn perfectament definits pels físichs els efectes del calòrich sobre el món material, pera que jo tracti d'afegir una paraula més sobre aquest assumpte en el qual, per altra banda, soch del tot incompetent, però sí que se'n permeturan algunes observacions sobre l'acció de dit agent, en quant als seus efectes psico-fisiològichs.

S'ha escrit y disertat un sens fi de vegades respecte els elements de modificació dels temperaments naturals en les persones, esmentantse entre

ells el medi, la educació, etc., etc.; mes jo, sense treurels la importància que tinguin al efecte, haig de parlar de la influència decisiva que a n'el mateix objecte s'ha de reconèixer al clima y a tot quant ab ell té relació.

Basta ab una senzilla y superficial observació directa dels fets, pera fer-se càrrech de la veritat incontrovertible de la meua tesis.

Es evident, en primer lloch, que de la propria manera que'l fret contrèn els cossos, concentra els esperits y els organismes que'ls encarnen.

A un home apàtic, indolent, abúlich per temperament, posè-lo a zero graus de temperatura y lleugerit de roba y veurèn immediatament com se desperta en ell la vivacitat, l'activitat y'l desvetllament més absolut de les seves potencies intel·lectuals. Aquell desfici en bufarse'ls dits, en gratarse els penellons, en picar de peus, són demostració d'haverse operat en ell una salutabre intensificació d'energies. Aquell home que regularment no es bo per res, se converteix de cop y volta en apte per tot: feuli fer diligencies, carreguè-li feto, maneuli presses, que no us desdirà may.

El fret es aixurit per naturalesa, y la prova està en la mateixa manera que tenim d'anunciarlo. Quan diem:—¡Quin fret que fa!—es sempre ab cara esparrabillada, riallera y acompanyant la frase ab una acció viva, una fregada de mans, una extremitut de tot el cos.

De la propria manera que en el moviment y en l'acció cerca instintivament el nostre organisme el calòrich que li manca, les nostres potencies animiques, esmolades pel fret, solliciten materia en que estimularse y emplearse, lo qual explica que sigui a l'hivern y no a l'estiu quan estàn obertes les universitats, els col·legis, les acadèmies, els cursos de conferencies ateneístiques, etc. etc., aixís com que sigui en època de fret y no de calor quan se ventilen els més importants negocis, quan se legisla en els parlaments, quan se concebeixen les millors iniciatives en tots els ordres de l'activitat humana.

Estich segur de que si fullegèssim la historia de les civilisacions, veuríem que tots els avensos, que totes les conquestes que han influït d'una manera positiva en la sort de les societats humanes, han aparegut entre Nadal y Sant Josep.

L'acció de l'estiu, es, naturalment, inversa a la de l'hivern, y la dilatació produïda pel calòrich en els objectes materials té la seva traducció correlativa, en el relaxament de les potencies psíquiques.

—¡Quíiina calooooor!—Diem allargant les paraules, posant cara anguniosa, bufant neguitosament y cercant la posició horitzontal. Aquesta manera d'anunciar la temperatura ja es per sí sola expressiva dels efectes d'aquesta temperatura. El més actiu pert les ganes de treballar, una laxitut soporífera s'apodera dels nostres muscles y de la nostra intel·ligència, inútils aquells y aquesta per tot quant suposi funcionalisme.

Diu la dita que a l'estiu tota cuca viu; es cert, però viu... sense fer res. La industria humana, explotant aquesta mandritis que'ns aclapara bon punt tomba el juliol, ha inventat un sens fi d'instruments pera que'ns la poguem cuidar degudament. D'aquí aquells amples y comodíssims sillons de vimets, y aquelles *chaises-longues* pera camp, tan tempta-

—No s'ho cregui, senyoreta, no, això que diuen que en Canalejas ha concedit el *porch franch*. Avuy, d'aquet garri-net, me n'han fet pagar un ull de la cara

dores, y aquelles *hamaques*, l'exotisme de les quals no les ha privades de pendre aquí carta de naturalesa, y aquelles simplificacions indumentàries que'ns estalvien en un cinquanta per cent la feina de vestirnos... A ningú, a ningú se li ha acudit may construir estros de treball propis pera l'estiu, y aixís no existeixen ni gavetes d'alpaca, ni picots d'alumini, ni garlopes reixades, ni malls *frapes*, ni escribanies glassades, ni mostradors de palla fina. Y es que les idees de treball, d'activitat y de moviment són incompatibles ab els conceptes de calor y d'estiu.

L'home de temperament més jovial se torna malhumorat baix la influencia d'una temperatura de trenta graus, el més agut se converteix en un poca-solta, y'l més il·lustrat troba gust en ferse el neci per no haver de discutir.

Ab tot, aquesta situació d'estatisme físich y moral, se fa perillós tractar de combàtrela ab revulsius massa enèrgichs, perque la reacció sol ser brusca y truculenta. Aixís un senzill mot agraviador

dirigit en aquet temps a una persona susceptible pot portar al ofès lo mateix a deixar l'injúria en la impunitat, per mandra de bellugarse, que a engegar un tret al ofensor y deixar-lo de cos present.

Això explica que aquet temps sigui a l'hora aquell en que les passions estàn més adormides y aquell també en que més violentment se manifesten quan se manifesten, y això podrien acreditarho prou les estadístiques criminals que constaten com efectuats durant l'estiu els delictes més esgarrifosos, y els anals històrichs que demostren com es aquet temps l'escullit sempre pera fer les revolucions y les guerres civils.

Tal es, senyors, la meua teoria que exposo a la il·lustrada consideració de vostès, en la seguretat de que, si no s'hi declaren conformes quedarem tan amichs com abans, perque a mi els efectes estivals se'm manifesten absolutament per la propensió a guardar actituds pasives, que, evidentment, són les més còmodes.

LLEIXIU

Temporada de banys

*Regles y Consells higiènichs
pera pendre banys sense perill*

No tinguis may l'acudit de ficarte al bany vestit.

Puig tothom qui's vol banyar, y vol conservar el trajo, primer s'ha de despullar.

Mal tinguis un *tapa-rabo*, no pots pendre banys de mar en el cim del Tibidabo.

Com es prohibit en rodó banyarte en aigua de roses si de cas no ets regidó.

Els homes que són ben vistos, quan se fiquen dins del mar, no s'emporten may els mistos.

Sense saber de nedar, si no agafes algún barco no aniràs a Vilassar.
(Nota: Això s'entén per mar).

Si no has fet la digestió y tens rodaments de cap no fassis cap cap-bussó.

El bany ha d'ésser tan curt, que tan sols ha de durar ben just desde'l començar fins al moment que se'n surt.

Durant tots els temps de l'any resulta molt perillós adormirte dintre 'l bany.

Tant si't prova com no't prova, tant en terra com al mar convé molt saber nedar y al ensemps guardar la roba.

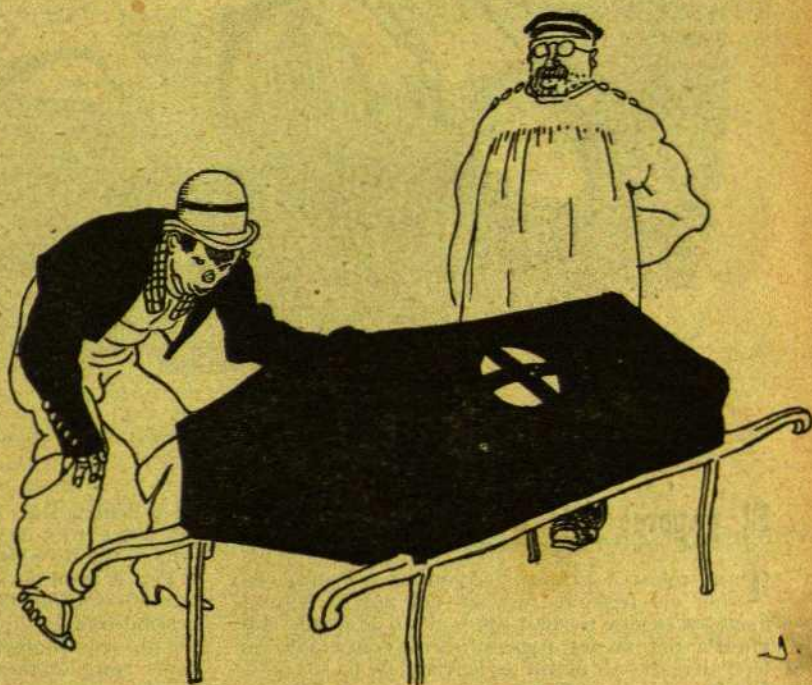
Molt més que un paquet de puros, si de cas no ets fumador, te convenen, al mar, suros.

Si no't plan l'aigua salada,

procura sempre, al nedar, portar la boca tancada.

Encar que sigui de nit, may estaràs en el bany tan tranquil com en el llit.

El qui té una cama ranca serà bastant imprudent si's tira de la palanca

TORNANT DE LA PLASSA

—Y puez, ¿qué ha zio ezo? ¿Qué haz bajao ar reondé?
—Si, noy, però'l toro m'ha totnat a pujar al *tendido* totseguit.

davant de tota la gent.

May ha sigut ben mirat
el que's fica al mar calsat.

Si pateixes rampa o gota
o be no sabs de nedar,
faràs molt mal fet d'anar
fins a la tercera bota.

Per banyà una criatura
(y'm creuràs sense cap pena)
es cosa certa o segura
que ha de sè un nen o una nena.

Quan vingui algún cop de mar,
si't vols banyar ab ulleres,
te les hauràs d'aguantar.

Si may vas al fons del mar
procura no badallar

Per nedar còmodament
la majoria de gent,
ni s'emporten la petaca
ni'l mocador de butxaca.

Mentres estiguis nedant,
si es que tens la poca sort
de veure'l sastre, a l'instant
procuraràs fer el mort.

Pot reportar graves mals
y conseqüències variades,
trobante entre les onades,
el posarte a ballà un vals.

Tot bon fill de bona casa,
encara que militar,
en el moment de nedar
no portarà may l'espasa.

Si t'allunyes de la platja,

anant mar endins, s'entén,
tindràs sempre la ventatja
de no morir sota'l tren.

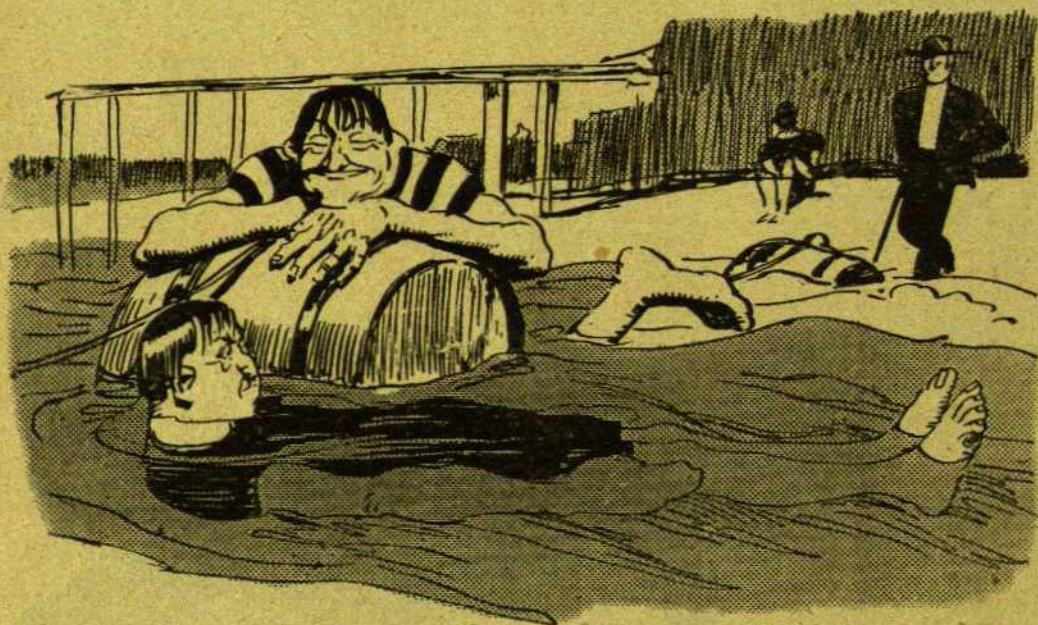
Després de fè un bon dinar
no't vagis pas a banyar.

Però seràs molt pavana,
si no tens rals per menjar,
y't tires al mar ab gana.

Tots els metges te diràn
que'n presència d'aquets casos
es molt milló un restaurant.

Ab regla y mida pren banys
y si tens quartos y guany
y salut y pochs afany,
arribaràs a fer anys
si no t'ofegues.

FLAVIUS

—Noy, fa una hora que fas el mort.

—Espero que marxí de la platja el meu prestamista perquè si'm veu me matarà de debò.

El paperet dels nostres radicals

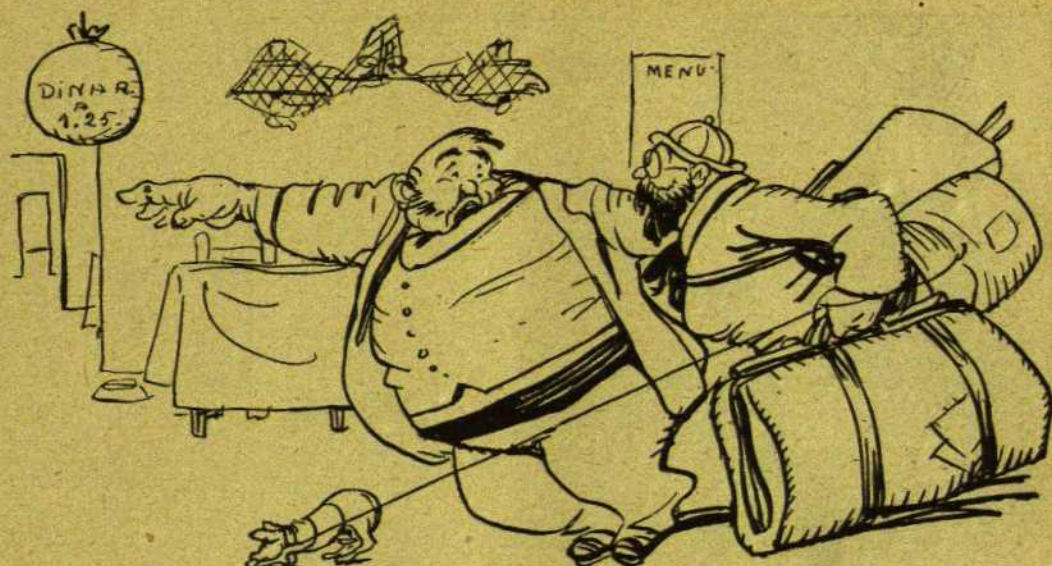
TANT mirar a Fransa, tant mirar a Fransa com fan els regidors radicals del nostre Ajuntament, y encara no han après d'allí lo que'ls convindria per no fer papers ridícols com el que van fer l'altre dia ab motiu de la visita de la banda de Burdeus a la Casa Gran.

Copiar dels francesos llur santa intransigència, llur clerofobia y fins llurs truites (a la francesa, per suposat) pera menjarles al restaurant del *Eden Concert*, els ha sigut cosa planera; en lo que no han pogut acabar d'entrar es en el coneixement

de la llengua llur, lo qual els hauria estat per tots conceptes més beneficiós... y menys exposat a tantos, que lo altre.

Per de prompte, no s'haurien vist en el compromís d'haver de rebre la esmentada banda, sense possibilitats de dir dues paraules seguides, ab sentit, als seus professors, lo qual es evidentment un paper completament *job*, per lo petit, majorment en els nostres dies en que totes les persones de mitjana instrucció, majorment si exerceixen càrrechs públics, estan familiarisades en l'idioma dels nostres vehins de l'altra part del Pirineu.

Y encara sort que, lo mateix en Serrallara, que en Vinaixa, que en Mir y Miró, que eren els regidors

ATRACCIÓ DE FORASTERS

—Però això es hostal o fonda?
—Fonda, senyor... Miri si n'es de fonda... ¡Fondissima!

que's trobaven presents a Casa la Ciutat el dia de autos, haguessin prè el sant determini de no badar boca, perque lo trist va ser que, ab tot y no saber francès, varen intentar parlarlo, y ¡fillets de Deu! diu que n'hi havia per llogarhi, no cadires, sinó poltrones.

En Serrallara, que no havia parlat francès d'ensà que estudiava el batxillerat, barbotejava trossos que mitg recordava de la *Clave de los temas*; en Vinaixa les hi clavava pel descosit, convensut de que feya el gran paper, com en aquella famosa excursió a Perpinyà de memorable recort, y en Mir y Miró, repetia, encara que no vingués a tom, tot el vocabulari galant que's parla al *foyer del Eden*, única càtedra ahont el més *corrido* dels nostres regidors ha après la llengua de Bossuet.

Pera que'n tinguin una lleugera idea de com anava allò, provarem de reproduir un moment de la interessant conversa:

En Serrallara.—Bon jour; avez vous dormi bien? Tres bien, merci. Avez vous le livre? Oui j'ai le livre. Allez vous a Paris? Non, monsieur, je vais acheter des rubans pour ma cousine.

En Vinaixa.—(Ché, jo hi fique cullerae). Eh bien, monsieurs les musiqués; vous touchez tres bien. Oh, vous avez un trompé qui a un alé de première. Nous avons chez nous des trompes tambien, mais que no ho pout anar pas tan bien. ¡Ca, ni les miliers!

En Mir y Miró.—¡Oh mon gentil directeur! Vous avez des moustaches blondes tres bizarres. Je vous aime. Vous êtes un vrai bijou que j'adore.

La qüestió era dir quelcom y sortir del pas, però com semblants poca-soltes eren expresades ab una fonètica desastrosa, els músichs francesos no n'entenien? Jota, mes suposant que'ls dirigien frases d'atenció tot els era contestar:

—Merci.
—Merci bien, messieurs.
—Vous êtes tres aimables.

Sortosament, va arribar en Peyus Gener, qui del francès ne sab tant la cuina com l'idioma, y va salvarse la situació servint d'interprète.

Judiquis de la desilusió dels regidors que estaven segurs d'haver donat el cop, quan, havent preguntat en Peyus als músichs si entenien lo que'ls regidors els deyen, va contestar el director, per tots ells:

—Non, monsieur; maheurement pour nous, nous ne comprenons pas l'espagnol.

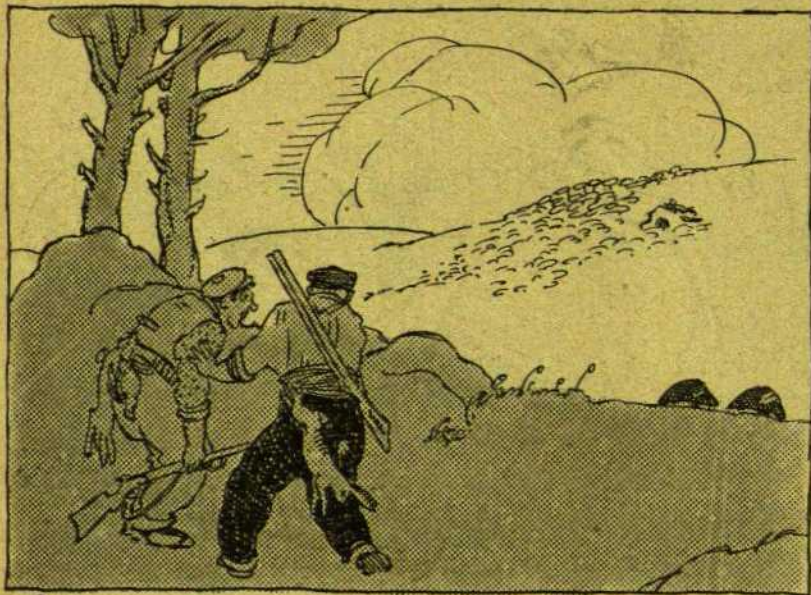
Ja ho venen, entre tots els regidors radicals de Barcelona no se'n havia trobat ni un que's fes entendre en francès, y no obstant, de les casernes de la ciutat n'havien sortit vinticinch soldats rasos que, parlant a meravella l'esmentat idioma, havien pogut fer d'interpretes y guies als músichs de Burdeus, durant la estada llur a Barcelona.

DE TERCERA

De com una anada a Manresa per la línia del Nort, pot explicar la crisis del teatre a Barcelona

UNA vegada vaig anar de tercera en un tren de la línia del Nort. Y l'altre dia, en un dels nostres teatres, que no anomenaré perque no tinch cap ressentiment ab la empresa, vaig reviure l'afrós viatge. L'obra que representaven els comedians, y que tampoch anomenaré perque no tinch cap ressentiment ab l'autor—difunt, per més senyes—tirava a ensopida, per lo qual no es d'extranyar que al cap d'un parell d'escenes m'hi adormis con un sóch.

—Repara, Quim, quins civils.
—Fugim que'ns atraparàn.

Jo tinch un tarannar que aixís que m'adormo fora del llit, ja somio coses pesades. Y la que vaig somiar aquell dia va ser la reproducció del malhaurat viatge, fet anys enrera per la linia del Nort en un infecte vagó de la classe més ordinària.

Vetaquí que'm fico al vagó y m'assech. Fins a Sant Andreu tot va anar de primera, perquè si be a la meua dreta tenia una dòna carregada de cistells, a la esquerra hi havia prou lloch pera estar ab comoditat. Però vetaquí que a Sant Andreu va pujar una matrona que'n feya dos y que portava tants cistells com l'altra, agravats ab una criatura de pit que no cabia en lloch. Y com que per rahó del petit espai que restava lliure a la meua esquerra—y que era l'únich del departament,—la matrona hi va deixar caure tot el pes de la seva còrpora monumental, vaig trobar-me estampit entre'l colze esquer de la primera dòna y la part més carnosa del molsut infant que portava l'altra. Tot això de cos en amunt, car per lo que toca al indret de seure, els de les meves vehines me'l premsaven d'una tal faisó, que jo compto que si hagués necessitat una purga, ni ab totes les existències que hi hà a cà'n Llorach hauria fet el fet: tan obturats devia tenir tots els conductes a conseqüència de la doble pressió.

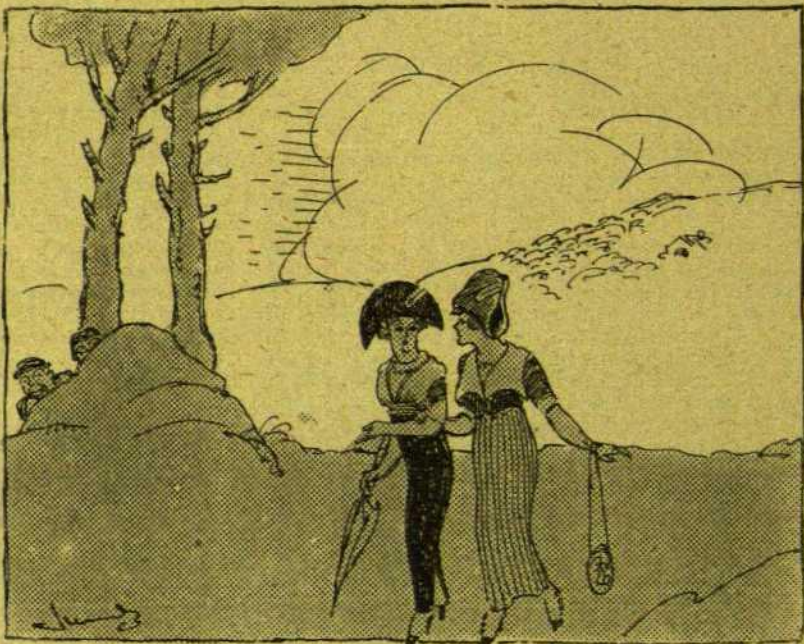
Y no era sols dels costats que'm venia l'estam-

piment. Com que soch de mena tinit, al fer lloch a les dues dònes vaig procurar encongirme tant com vaig poder, ab lo qual vaig conseguir que l'una y l'altra carreguessin al meu damunt tota la part de llur cos que no podien encabir en la estretor del banch, el qual, per l'altra banda, era una cosa més dura que'l cap de qual-sevol regidor de la terregada.

Al arribar a Montcada vaig sentir aplaudiments y'm vaig despertar.

.....
Era que s'acabava un acte.

Després de sortir fins al pati a fumar un cigarret, vaig tornar a la butaca. Y encara no s'havia aixe-

—...Y són dos senyores *chics*, que pel camp van passejant.

cat el teló, que'l zum-zum dels versos que declamaven els comedians va tornar-me a fer venir la són. Y, en somnis, vaig continuar sofrint les tortures del ditxós viatge a Manresa, sempre estampit entre'l cistell d'una matrona y la criatura de l'altra y ab l'indret de seure apretat al banch, que era realment pera mi el de la paciència.

Y que era dur, cavallers, el tal banch! El dolor que'm produia a les anques no es per descrit. Era una cosa punxanta y cohera, talment com si ab una infinitat de pues m'escorressin la pell de les

úniques carnositats—y encara relatives,— que poseeix el meu cos esprimatxat de quixot mansuet y y pacífich. Jo estich que, a copia de seure apretat, els ossos m'anaven treballant els dintres fins a trobar la fusta del banch, encara que la meua veritable impressió era la de que'l banch se m'introduïa fins als ossos, lo qual, per altra banda, no es cosa que calgui escatir, car el resultat venia a ser el mateix, a saber: la topada dels meus ossos y el tauló.

No sé com hauria acabat aquella tortura, si un xiulet de la màquina no m'hagués despertat al arribar a Sabadell.

Ab tot, no era precisament a Sabadell hont havíem arribat, sinó al final del segon acte. Y tampoch era de la màquina el xiulet, sino d'un espectador de les altures, empipat ab l'obra que s'estava representant.

Estava de males aquella nit, y més m'hauria valgut no anar al teatre, perque al cap d'avall, per sofrir totes les impertinències d'un viatge per la linia del Nort, més valia dormir tranquilament en un bon llit. Això vol dir que, durant el tercer acte, vaig adormirme altre cop, sempre entre la premsa de les dues matrones, el cistell y la criatura.

Passant per Terrassa vaig treure el cap a la finestreta ab l'esperansa de que Miquel Angel fos al andèn, però al cerciorarme de que no hi era, vaig seguir el meu calvari. Per últim, a Monistrol, varen baixar les dues matrones, la criatura y els cistells. Y aleshores, que hauria comensat a estar be, va acabar-se la funció y vaig haver d'anar-me a casa, cercant la tovor del llit. Y aleshores, que hauria pogut dormir tranquilament, me va agafar l'insomni.

Jo, quan no puch dormir, rumio molt. Y aquell dia vaig voler treure la explicació del com, el per què, el no obstant y el *sin embargo* del meu somni, a fi de treuren l'entrellat.

Y el vaig treure ¡sí, senyors!

Per què, en aquella vetlla, se m'havia reproduït en somnis el malhaurat viatge en tercera per la linia del Nort?

¡Ah, cavallers! *La razón es obvia*, que deya'l meu catedràtic de Psicologia, Lògica y Ètica. Se'm va reproduir perque la estretor de les butaques dels nostres teatres y el maleit vici que han agafat llurs propietaris de posarhi setis de cartró pedra—més pedra que cartró—fan l'assistència als espectacles equivalent a un viatge per la linia del Nort, en vagó de tercera y entre dues matrones amplex carregades de cistells y ab una criatura per torna.

Y com que al teatre un hi va per disfrutar y no per patir, veusquí'l com, el per què, el no obstant y el *sin embargo* de que la gent se desacostumi d'anar als teatres.

Y si no ho volen creure, vagin als cinematògrafs y els veuràn plens.

Lo qual s'explica per la senzilla rahó de que'l més tronat dels cinematògrafs ofereix al públich en general fines cadires de Viena y al de preferència en particular amplex y còmodes butaques de *regilla*.

Y vegin com, gracies a mi, els empresaris que vulguin vetllar per llurs interessos podràn conjurar la crisis que tants cervells ha fet rumiar, tantes plomes córrer damunt del paper y tanta tinta vesar de les puntes de les plomes.

UN SERVIDOR

—Que'l fill t'ha sortit burro; no t'hi capllíquis; no'n tens pas tu la culpa; no hi crech jo ab la lley d'herencia. Aquí'm tens a mi que tenia un *flor* milionari y jo la passo ben magre.

Benaventurats els que sofreixen

DITXOSOS els reumàtics y els artrítichs, ditxosos els herpètics y els gotosos, ditxosos els dispèptichs, els neuròtics, els neuràlgichs, els anèmichs; ditxosos tots y també'ls cansats que necessiten repòs, car tots, al arribar aquet temps implacable, tenen excusa pera fer la maleta y agafar el tren.

Jo, carregat de salut, odiosament bo y sà, no tinc ni ocasió de fer un sacrifici pera abandonar ni per quinze dies la ciutat, y els meus amichs malalts y cansats m'escriuràn desde Caldes, desde Puigcerdà, desde Campredó, desde l'Espluga, y algun que, de tan malalt, haurà hagut d'anar al estranger, m'escriurà desde'l Vernet, desde Vichy, desde Caunterets, fent befa de la meua miserable salut que no'm deixa moure del plà de la Boqueria.

Benaventurats els que sofreixen físicament, car ells disfruten de les delícies del camp y de l'amable vida de balneari; ells faràn aquelles excursions que després se publiquen als diaris ab noms y cognoms, ells ballarán aquells cotillons que les forces físiques dels bons no poden resistir, ells se veuràn aconseguits pel sol en les revetlles de Festa Major, ells ballarán tots els rams, ells faràn comedia, ells menjaràn de tot a les fontades, ells festejaràn aquelles tan boniques noyes de torra y de balneari... y jo, ab una salut que empesta, restaré entre'ls pobres que no'ns movem de Barcelona.

¿Per què no hauré jo de tenir un petit catarro una mica crònica? ¿Per què no estich cansat y necessitat de repòs? Jo també voldria sentir-la l'imperiosa necessitat de l'anar a fóra; m'agradaria no poder viure-hi a Barcelona a l'istiu, y anarmen a qualsevol poblet a pendre les aigües y a reposar. La meua il·lusió seria formar part d'una *colonia*, comprar-me un trajecte de fil crú, unes sabates de pell revessa ab sola d'espardenya, unes quantes camises de dormir pera durles de dia y una gorra blanca ben japonesa. Oh, quina il·lusió fóra la meua baixar cada tarde a l'estació vestit aixís y saludar als que anessin al tren, ab la gorra japonesa; y sobre tot, lo que m'agradaria més fóra ser d'una comissió de festes, intervenir en la contracta dels músichs, barallarme ab els castellanistes de la comissió pera que's fessin els programes en català, fer un viatge a Barcelona a comprar bonichs pera guarnir el jardí del casino, y sobre tot, subastar els rams el dia del ball...

¡Y que per causa de la meua salut y de la meua resistencia física jo no hi pugui arribar a n'això! Sempre bo, sempre tan bo, ja es massa! No'm recordo que cap dia hagi pogut deixar d'anar al despaig per malalt; may tampoch m'he pogut donar el luxe d'anar a càl metge, y, es clar, may cap metge m'ha pogut dir: «A vostè li convé descansar; vágissen a fóra uns quants dies» ni alló altre que diu que diuen: «A vostè li convenen les aigües de Tobafosca; són molt indicades pel seu mal». Això'm desespera, y fins me fa pensar si soch un abandonat de la naturalesa; tant si fa fret com si fa calor, tant si fa sol com si neva, jo sempre igual, ab la mateixa gana—que no es poca,—ab la mateixa són; fins devegades me fa posar trist y capficat.

¿No podria ser això també una malaltia? Una *bonitis*, per exemple Una malaltia d'estar bo; un home que no nota en el seu sistema els canvis del temps, que no pert la gana per res, que no té may mal de cap, ni dolor de ventrell, ni s'encostipa, ni té may insomni, ¿se pot creure en consciència que està bo? Jo crech que si els metges ho estudiessin be això que a mi'm passa, seria una altra malaltia d'aquestes modernes que han tingut tant èxit, y estich segur que aquesta malaltia jo la tinch, y demà'm faré visitar per un metge y li diré si sab algunes aigües que enverenin o que fassin venir mal de ventre, o unes inhalacions pera ferme venir mal de cap, quelcom que'm malmeti un xich, pera ser com els demés, y tenir l'imperiosa necessitat d'anar al istiu a fóra y de fer mans y mànegues pera anarhi.

¡Benaventurats els que sofreixen!

PLA

De les *niñas* de càla Guerrero y de «Doña Maria la Brava».

No me'n sento poch de fi d'algunes setmanes ensà. Y tot me ve d'anar sovint a càla Guerrero y sentir aquell devassall de *niñas* que en els entreactes y, lo que es pitjor pay!, en els actes, quan no són d'alguna comedia carrinclona, car de tot hi hà a la vinya del Senyor y al teatre de Novetats, se fan uns tips de desafinar l'*harmoniosa*, que jo no sé com Cervan-

tes no s'ha aixecat de la tomba o no ha enviat al menys desde els apartats confins de l'altre barri al may prou alabat don Quixot, a desfer els *entueros* que's fan a l'infortunat idioma que, segons va predicar anys enrera cert senyor, es parlat pels àngels y, segons he pogut comprovar jo mateix, per molts individus de policia y altres cossos armats, ja sigui de sabre y de pistola, ja d'aquells punxons ab que esbrinen si hi hà frau els guardes que són la major gala de aquells petits palaus coneguts ab el nom sonor de *fidatos*.

Punto y aparte.

Donchs, si: un hom va a càla Guerrero y si té-la precaució de llogar criada aragonesa, no té'n dich res de la finura que hi adquireix. No més es llàstima que, de tant en tant, els actors fan comedia. Si's podés conseguir que tota la vetlla fos entreacte, no's podria demanar més. Però, ¿què hi farem? paciència. També està be escoltar, per exemple, un drama com «Doña Maria la Brava». Perque l'Eduart Marquina, que n'es l'autor, hi hà vessat una munió de versos que diuen *sentiume*. Y un hom els sent y s'hi recrea y aplaudeix y crida l'autor, que surt tot content a fer *facato* y que jo voldria veure vestit de *conde* com els actors, a fi y efecte de que no'm destarotés aquella visió del *tiempo d'entonces*. Lo qual vol dir que si volen anar a veure «Doña Maria la Brava» ja'ls dono permis.

VIROLET

UN cobrador de la Societat «Unión Carbonera», ha fugit emportantse 25.000 pessetes.

L'aixirerit cobrador, quan s'ha sentit fora de perill, ha escrit una carta als directors de la Societat dientlos-hi que, cansat de treballar molt y guanyar poch, havia decidit emportarse aquets 5.000 duros, quantitat que considerava propria, puig calculava haver contribuït ab els seus serveys a la prosperitat de la casa.

Aquest infelis practica'l socialisme, però ab mala trassa.

Aquí també'n tenim molts d'aquets *socialistes* que estàn cansats de treballar.

Solament que'ls d'aquí, en lloch de fugir, s'internen... a la Casa Gran.

ARA ens expliquem el per què els esquerrans volen anar sols a les eleccions municipals, afavorint la victòria dels llerrouxistes y, per lo tant, l'expoliació de la ciutat.

Es que's pensen que'ls llerrouxistes no manen. Creuen ells, y aixís ho diuen en un article de fons, que'ls que manen ara són els regionalistes.

Y no sols en les esferes governatives, sinó àdhuc en les governamentals superiors.

Això's desprén d'aquet fragment:

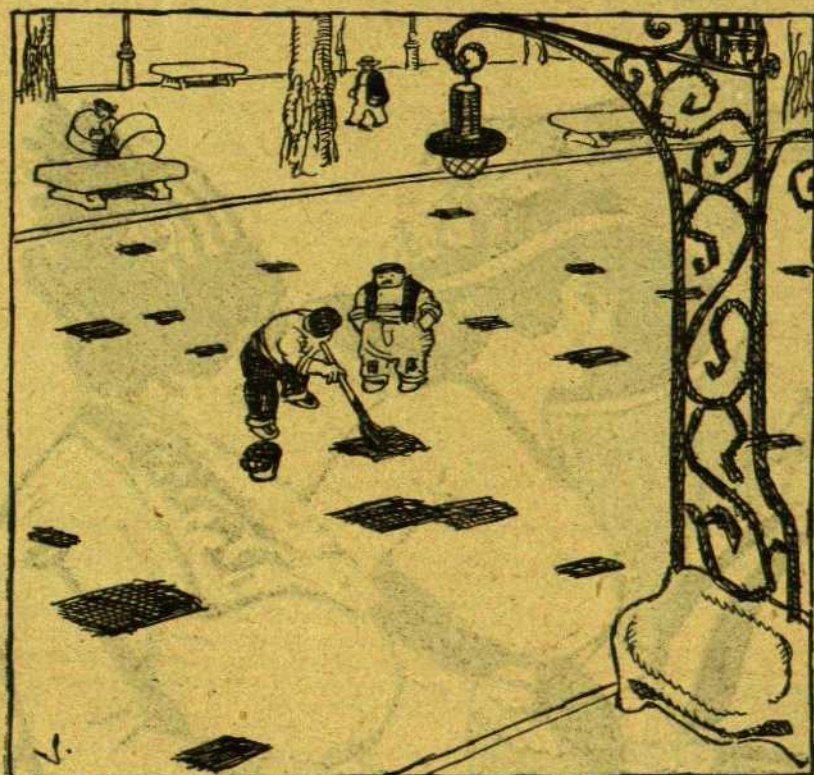
«En plena actuació del conglomerat de regionalistes, carlins, desferres de l'antich caciquisme dinàstic y Defensa Social, el requeté s'ha donat a pertorbar la pau de la via pública.

Ja ho veuen, «en plena actuació» dels regionalistes, passa això del *requeté*.

Y això que tenim govern y governador demòcrates, ajun-

—¿Vostès prenen banys de pila? Me creya que anaven a mar.
—Això era abans, però ara, ab l'impost sobre l'inquilinat, surt massa car llogar una caseta,

L'ETERN REMENDÓ DEL PASSEIG DE GRACIA

- ¡Caram, ab quin desfici pintes!
- Miro si encara sóch a temps de guanyar una primera medalla.

tament radical y esquerra conjuntada ab els socialistes espanyols.

Tot això junt, es, segons *El Poble*, plena actuació del conglomerat regionalista.

A Guantánamo, (República de Cuba), s'ha constituït un centre de naturals de Catalunya, que's titula «Blok Nacionalista Cathalonia».

Aquets bons catalans van tenir la terrible idea d'issar en el balcó del seu local la bandera catalana, sense comptar ab que a Guantánamo hi hà un senyor que's diu Mamerto Infanzón, que es Visconsul honorari d'Espanya, el qual, oblidantse de que existeix una Lley de Jurisdiccions que fa respectar les ensenyes regionals, tenia la pretensió de fer arriar la bandera catalana del balcó del patriòtic Centre.

Com es natural, els catalans s'hi van negar y'l senyor Mamerto no ha tingut més remey que retirar-se ab la cua entre cames.

¡Quina falta que'ns hi està fent aquí un Mamerto Infanzón!
Ah; l'enhorabona als companys de Guantánamo.

A Madrid s'han reunit representants de varies entitats republicanes, socialistes y conjuncionistes, prenent el següent acord, que reproduïm íntegrament:

«Censurar la conducta del señor Lerroux porque, alardeando de revolucionario, ha pedido en las Cortes la reposición del excapitán de la guardia civil señor Robles, que, como es

sabido, llegó á ser jefe de la policia de Portugal por sus instintos policiacos».

Algú s'estranya de que mentres els republicans de tota Espanya van expulsant a pintades de peu al caudillo caído, a Barcelona segueixen encara tan badochs, creyent que'ls hi portarà la República.

Això no es d'estranyar, porque la massa lerrouxista, (diguin lo que vulguin els esquerrans que l'ensavonen) està a l'altura del seu quefe. Als traidors a la República y al partit els vota per diputats, y als que van batres ab el poble els deixa desterrar, bo rrantlos de les canidatures.

Ademés, Barcelona es port de mar y l'abundancia de llusos es innegable.

RETALEM d'un Poble Català de la setmana passada:

«El dissabte vinent, a dos quarts de deu del vespre, nostre estimat director don Pere Corominas, donarà una conferencia a la Societat «L'Unió Liberal», de Granollers.

El tema de la conferencia será el següent:

«Les escoles lliures han de ser nentres davant de tota confessió religiosa, però han de contribuir a la fortificació moral de l'home».

Després de llegir un títol tan llarg y tan plé de ciencia, un exclama: Ja'n tinch prou; me sobra la conferencia.

QUE'l públich sentimental se les empengui contra d'un automòvil buit que acaba d'atropellar a dues nenes, es censurable, però s'explica.

Lo que no s'explica es el fet que'l telègraf ens comunica:

«Valladolid. — Al regresar de Zamora varios automóviles que habian estado en las fiestas de San Pedro, el vecindario del pueblo de Morales les apedreó, y además, hizo contra ellos algunos disparos de arma de fuego, resultando lesionados una señorita y un abogado, que ocupaban uno de los vehículos».

La guardia civil ha emprendido la persecución de los culpables.

*Esta gente, de Morales,
la verdad, no tienen nada;
o be'ls hi falta una erre
o be sobra la paraula.*

ENS han dit que al «Círculo Artístico» s'han tornat a rependre aquelles vetllades artistiques que van ser tan poch del gust del inspector Tresols y del Gobernador Civil.

a causa de les quals, el «Círculo» va ser multat ab cinchcentes pessetes.

Ja deya be aquell esteticista francès de les darrerries del sigle passat, que això de l'Art no era més que un joch.

EL comte de Romanones ja's prepara pera les pròximes eleccions a Catalunya. Per de prompte, ha interessat dels pochs correligionaris que té a Barcelona la constitució de comités y subcomités en tots els pobles de la provincia.

El comte de Romanones té gran fama d'electorero; però no's pensi que Barcelona ni su provincia siguin el districte de Gualajara.

ARA resulta que aquell barco alemany de tingué a Galicia per portar armes pera'ls monàrquichs portuguesos, no les duya de fran sinó ben declarades ab tots els ets y uts y consignades a Gènova. Aixís ho ha dit l'Embaxador d'Alemanya en sa reclamació al Govern per la confiscació.

Això serà una excusa dels alemanys o una realitat; però té tots els aires de l'escena del Quixot ab els molins de vent.

EL Liberal es tan neula com El Progreso però té de més carrincló que, mentres la gazeta lerrouxista encén tots dos ciris al Caudillo, El Liberal, de tant en tant, fa com qui n'apaga un... y quan no miren, el torna a encendre.

Això vol dir que mentres El Progreso es chicha declarat, El Liberal no es chicha ni limona.

Parlant en un article, diguemne de fons, de les professions que's van celebrar ab fluiment y santa pau el dijous passat, dia de Sant Pere, escriu:

«Pasó el dia en procesiones y actos religiosos en que nada ni nadie turbó el orden.

La santa tolerancia hizo su oficio á favor de la paz y paz tuvimos.

Pero... ¡Jegó la noche, ya los elementos reaccionarios habianse manifestado libremente, ya la tolerancia les habia servido á maravilla, ya no les era necesaria y creyeron del caso no tenerla y no la tuvieron ni aun para cosa de tan poca monta como el dejar tocar la Marsellesa á un organillero».

Entenemnos:

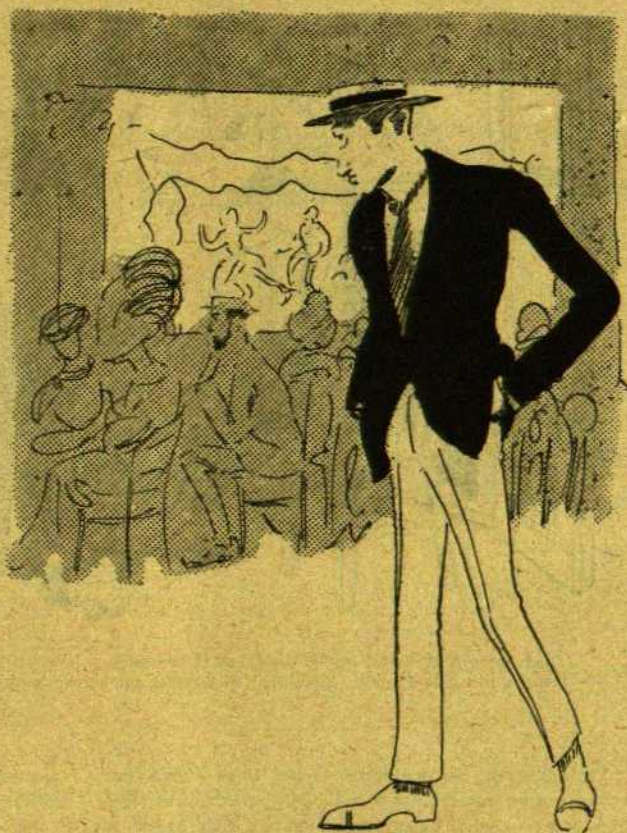
En primer lloch, això de la tolerancia ens permetem posarho en quarentena. No neguem que'ls radicals se van portar com uns bons minyons, però lo que no sabem es si s'hi van portar per tolerancia o per prudencia, que es una altra virtut que'ls radicals comensen a saber practicar d'ensà de jo de Sant Felin.

La professó de la Sagrada Familia se celebrà haventhi en cada cantonada una parella de policia a cavall y una a peu; aixís mateix per tot el curs hi havia gran abundancia de forses.

¡La tolerancia s'imposava!

..

Ara, respecte la tolerancia que reclama El Liberal pera'ls

EL «SOMNI ORIENTAL» A BELLES ARTS

—Vaja, aburrirme per aburrirme, me'n vaig a dalt a veure'ls quadros.

pianistes de la rodada que's diverteixen tocant la Marsellesa davant dels circols carlins, n'hem de parlar.

Si'ls carlins se n'ansessin a tocar les seves cornetes davant dels circols lerrouxistes y toquessin allí l'himne carlí, de segur que El Liberal no reclamaria tolerancia y publicaria un article carrincló ab el títol «Provocación», atribuint aquet calificatiu a l'acte dels carlins.

Però, tractantse d'organilleros, El Liberal els ha de defensar.

Y es que El Liberal cuida'l suscriptor.

..

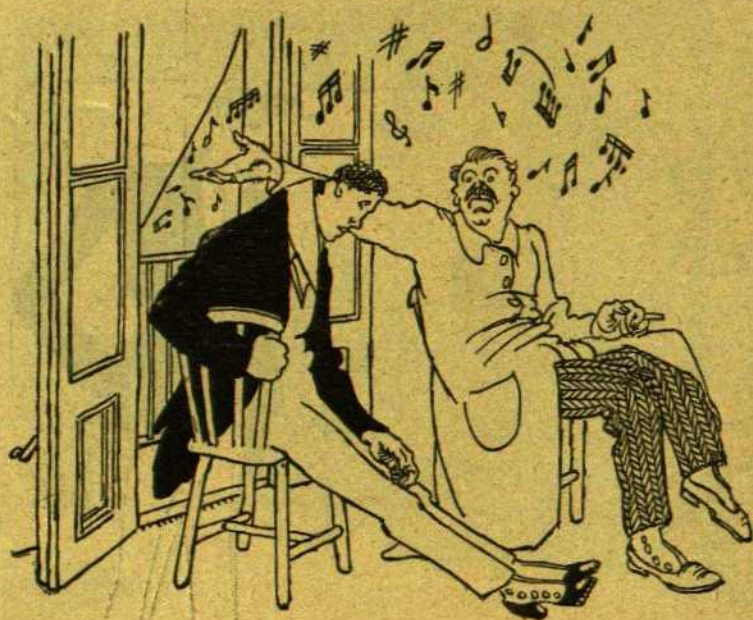
Segueix la gazeta vergonyanta del lerrouxisme:

«Ni la reciprocidad de los agradecidos, ni la corrección de los educados, ni el civismo de los buenos ciudadanos, ni... Nada les contuvo. Ya la tolerancia no les servia á ellos; ¿para qué tenerla?»

Quedem, donchs, en que'ls elements catòlics de Barcelona han de sentir agraiment als lerrouxistes perque van deixar fer en pau les professions del dia de Sant Pere.

Això en El Progreso hi estaria be perque es l'inventor d'aquets lours de lògica. Però un diari com El Liberal s'ha de recatar, homes.

Y quedem també en que l'agraiment aquest ha d'arribar a l'extrem de somriure davant de les provocacions, encara que aquestes se limitin a amoinar ab manubris.

—Tinch un gra al clatell que'm dona molta molestia.
—Donchs jo tinch un gra... motó aquí al davant, que encara'm molesta més.

Tenir d'agrair als perdularis el que *hagin permès* celebrar ab ordre manifestacions religioses perfectament legals, es lo mateix que si vinguéssim obligats a estar agraits als lladres perquè no'ns han robat el rellotge... Ah, y en mostra d'agraïment, si un pillet ens estira la cadena, hem de tenir *tolerancia en justa reciprocidad de los agradecidos*.

¡Vaja, buenas!

QUAN ho vaig llegir, vaig tenir una gran alegria. Ay, sí, vaig dir-me. Al menys podrem elogiar l'energia del fresquíssim senyor Portela.

Parlo d'allò de l'automòbil del carrer Major de Gracia. No està be que'l poble's dediqui a cremar tramvies y automòvils, excepte en les nits de Sant Joan y Sant Pere en que's toleren les expansions crematolòfiles.

El senyor Portela pensa com jo en aquest assumpte, per lo que'l felicito.

—*No estoy dispuesto...*—va dir l'home. Y jo pensava: Però ¿d'ahont l'haurà treta tanta energia aquest bon senyor?

Ja havia comensat una nota de felicitació... *Cuando de pronto*, m'entero de que'l nostre governador, pagant l'Estat, ha adquirit un magnífich automòbil de no sé quants cavalls H. P.

¡Adios ilusiones!

El senyor Portela, al tenir tanta energia, procurava per casa. Y en això també pensem igual.

TENIM un alcalde que no'ns el mereixem.

Ara, ab molt bon zel, ha donat ordres pera perseguir, buscar, descobrir, etc., tots els escorxadors clandestins que bonament se trobin.

¿Venen?: això està be—dirà tothom.—Aquest alcalde si que vetlla per la salut pública.

Però, ah, que totes aquestes mides les ha preses perquè haventhi escorxadors clandestins no queden animals pera les pobres besties del Parch.

Això's després de lo que porta un diari:

«El señor Alcalde ha dado órdenes para que se persigan los mataderos clandestinos que juzgan han de existir por la escasez que se observa en la adquisición de animales para alimento de los de la colección zoológica».

Sigui per lo que's vulgui, que Deu li pagui.

DECLARACIONS de D. Pepe Canalejas:

«Dijo que mañana quedarán suprimidos los consumos y empezaremos a apreciar las ventajas ó inconvenientes de la medida».

Per aquest viatge no necessitem alforges.

Després d'haver fet qüestió de gabinet l'aprovació del projecte de supressió de Consums, ara's surt ab que ab l'implantació comensarem a apreciar les ventatges ó inconvenients de la millora.

Per governar aixís, ab qualsevol panoli'n sortirem.

Consti que dich qualsevol panoli y que no dich qualsevol altre panoli.

Prò lo que resulta cert es que fent tanta calor tothom sua de debò y D. Pepe està tan fresch.

INFORMACIONS d'El Liberal:

«Anoche, al regresar á su domicilio D. José Feliu, habitante en la calle de Floridablanca, número 142, segundo, *notó* que de una de las vigas del piso pendía atado por el cuello con una cuerda el cadáver de su esposa Carmen Toribio, de cincuenta y dos años de edad».

¡Ja es notar! Aquest home deu ser molt fi de vista, o els d'El Liberal en són molt curts.

LEGIM que a Madrid han quedat cessants 1.400 empleats a conseqüència de la supressió de consums.

¡Ja patirem!

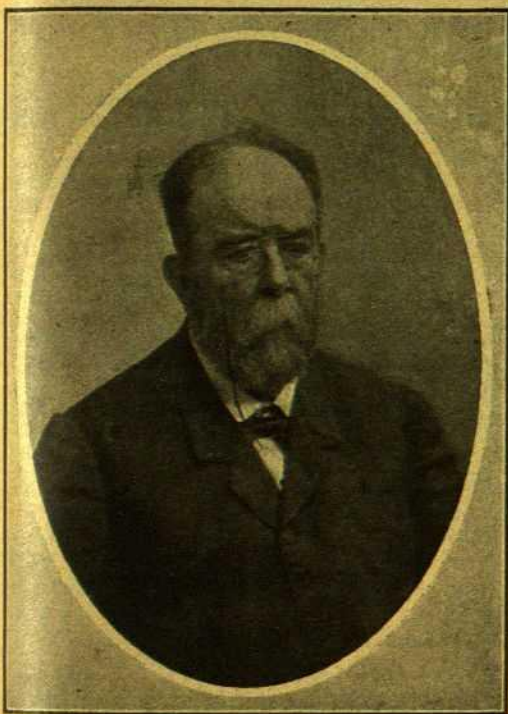
Perquè lo més facil serà que per fas o per nefas, ens els enrolamin a corre cuita cap a Barcelona.

Y no es que cridem el mal temps, però aquets 1.400 desgraciats han passat a la categoria de pobres y es sabut que a Madrid de pobres no'n volen y'ls falta temps pera enviarlos aquí.

Ademés, aquí hi hà la ventatja de que sempre hi hà un Santamaria pera crear una brigada eventual.

Això d'eventual, es un dir.

En Teodor Llorente

Ha mort a València l'eminent poeta Teodor Llorente, una de les figures més notables de la literatura espanyola y capdeventer del renaixement literari valencià.

En Teodor Llorente deixa un sens fi de poesies escrites en llengua valenciana, la majoria de les quals s'han popularisat arreu de la seva terra, ahont se'l considerava y estimava en proporció dels seus extraordinaris mereixements.

Fou aixís mateix un brillant periodista, com ho acredita durant els molts anys que va estar dirigint el diari de València *Las Provincias*.

Les lletres castellanes li deuen el gran servey d'haver traduït en idioma espanyol les obres de Heine, Goethe y d'altres poetes estrangers de fama mundial.

Feya poch temps que'ls compatricis del gran poeta, volentli significar d'una manera ostensible y solem-

nial llur admiració, li van rendir homenatge públich en el que hi prengué part tot el poble valencià.

Entre els literats catalans, en Teodor Llorente hi tenia nombrosos amichs y devots que hauràn sentit vivament la seva mort.

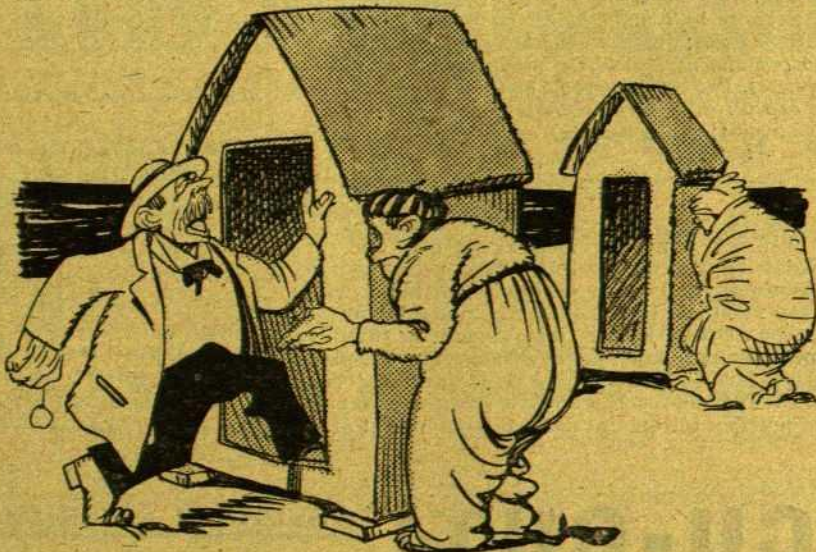
Descansi en pau el gran mestre y l'ilustre patriici valencià.

No he fet ni un dia de llit; ni encostipat ni la passa, ha motivat el silenci d'aquet parell de setmanes, que he dedicat exclusivament a l'estudi de l'humanitat y altres coses.

En primer lloch, aquest aprenentatge de filosofa ha vingut de la crisi nyigo-nyiguesca propia del temps, y en segon lloch, *por ende*, la falta de feina. Més o menys ja'n tenia, però no'm sentia ab aquelles ganes d'altres vegades, per la curta filosofia feta de que, pera estar be ab tothom, més val no fer res.

En aquest interval he après que l'humanitat es el conjunt d'homes, y que essent aquets bons y dolents, drets o esguerrats, constitueixen, no obstant, una unitat, lo qual semblarà mentida per qui, com jo, no hagi endinzat un xich la ciencia que ara porta tan enrenou al món.

UN FUTUR CANDIDAT ESQUERRÀ

—Me'n vaig a l'aigua.

—Ja?

També buscant deduccions, he trobat que un pou no es altra cosa que una xemeneya cap-per-avall. Ja veurán ahont vaig: això són premises. ¿Per què, donchs, no'n diuen xemeneyes o be pous de totes dues coses? y això es lògich pensarho, després de comprendre a tots els homes en una sola classificació quan n'hi hà tants que pensen ab els peus y que caminen ab el cap.

Y veurán com si'm segueixen trobarán la necessitat com jo de corretejar molts mots que són acceptats seguint idèntica lògica.

Música: es un catrot ahont tot hi fa cap, bo y dolent, carrincló, trompetades, galls, acordeons... demanin, mil voltes pitjor que dir humanitat a tots els homes, però s'hi assembla y d'això'm queixo.

Un dia vaig anar al Prat Català; després d'haver-me desgraciat els peus pujant la costa catalana fins al Tibidabo, pagant me van fer el favor de rèbre'm en aquell orajós local; ja ho crech, que es de *verano*, si no'm poso el mocador al coll, després de la suada que vaig patir pera arribarhi, avuy no ho contaria pas. Donchs m'assento en una cadira coixa, y va comensar la funció d'agravis per les orelles: l'un cridava igual que fos sol a l'escena, l'altre no's guaitava al director, els chors de la dreta no eren sentits pels que estàvem en el mateix indret, a causa de l'amplitud de la sala, el mestre suava com jo ho havia fet abans, els músichs reyen y de tot aquell conjunt ne deyen... *música*. Ara vegin si no es allò de l'humanitat, sobre tot si's fa comparació ab la que acabava d'escoltar en Eldorado un d'aquells dies: «La dona d'aigua» den Casademont, potser no siga tan *grandiosa* com «El Barbier», però jo la vaig escoltar de gust, els artistes cantaven per l'obra y no pera ells, els que sonaven anaven plegats, y dalt l'escena hi havien decoracions maques y no pellingos. De tot lo qual podriem deduirne que aixis com se classifiquen en dos noms ben diferents els tubos que a la terra o al cel se dirigeixen, aixis per ser antípodes s'hauria de distingir la música dels sons que fan patir; podria acceptarse per l'ordre que havem citat: el de música quan realment ho fos, y l'aditament de cap-per-avall en el cas de l'altre.

Aixis ningú s'agraviaria y qui volgués dolent, ja sabria ahont ha d'anar. El cas no es nou; ab el xacolata ja passa; qui no'l dona de cacau, posa: *fabricado con almendra superior para comerse crudo (si se quiere)*. Podria calcar-se la mateixa fórmula: *música cap-per-avall pera menjarse en cru*, y fins seria una novetat; ¿no'ls sembla?

..

Altrament, avuy ha complert un any que un servidor va atravessar l'Atlàntich pera guaitar l'Argentina. D'allò no'n queda res; ni m'han erigit cap monument ni l'homenatge que ara s'estila m'ha posat en situació d'agraïment; d'Amèrica no puch dir altre tant, ja que'n vaig rebre dies passats una faixeta dintre la qual venia una Cansó Catalana d'allò més remaca, ab forts y pianos y llengua clara igual en tot que fos nascuda aquí; se diu *Ma-*

tinal, y en Genescà Ferrés que va inventarla té la meua consideració d'apreci pel recort, car jo tampoch oblidó.

Y ja que parlo de pessas, també ho es y ben teixida altra que va arribarme den Lambert que l'anomena «La Verbena de Sant Joan» (escena infantil), més, *Valse Z* den Georges Clark que encara que bonicoya, no deixa d'ésser un reclam de les *lámparas* d'aquet nom. Y això, com vostès veurán, res té que veure ab l'Argentina més que pel costat de rebudes.

XIM-XIM

Pel drapaire

La República española en 191...

Ab aquet titol y ab el subtítol de «Fantasia política», el célebre infundió Cirici Ventalló, en companyia d'un altre redactor del *Correo Español*, de Madrid, han publicat un llibre relatant els fets de la constitució, regisme y fi d'una suposada República espanyola en 191...

Aquet llibre es l'obra mestra den Cirici Ventalló; la seva rica fantasia y el seu abundós infundí que nodreix totes les informacions periodístiques que ha donat en sa vida, desde quan treballava al *Ciero* y al *Liberal* en Barcelona, y quan telegrafiaava desde Madrid a la *Tribuna* den Cullaré y al *Poble Català*, fins a les informacions pseudo telegràfiques que ara dona al *Correo Catalán* y les gazetilles que fa al *Correo Español*, de Madrid, totes les seves facultats pera empescarse boles y donarles al públich, traspuen brillantment en la fantasia política que acaba de publicar.

Es un llibre divertidíssim, car hi surten tots els homes polítics que avuy en dia figuren a Espanya, cayent pel lloch més debíl de la llur personalitat.

Ens hauria agradat poderne copiar algún fragment, especialment dels capítols que's refereixen a l'implantació de la República a Catalunya y la forma en que hi actuen els nostres republicans de l'esquerra, gent a qui en Cirici Ventalló coneix molt be per haverlos servit periodísticament fins ara fa poch, però ens priva la voluntat dels autors la reproducció ni traducció de cap fragment del seu llibre.

Se ven que'n volen vendre molts.

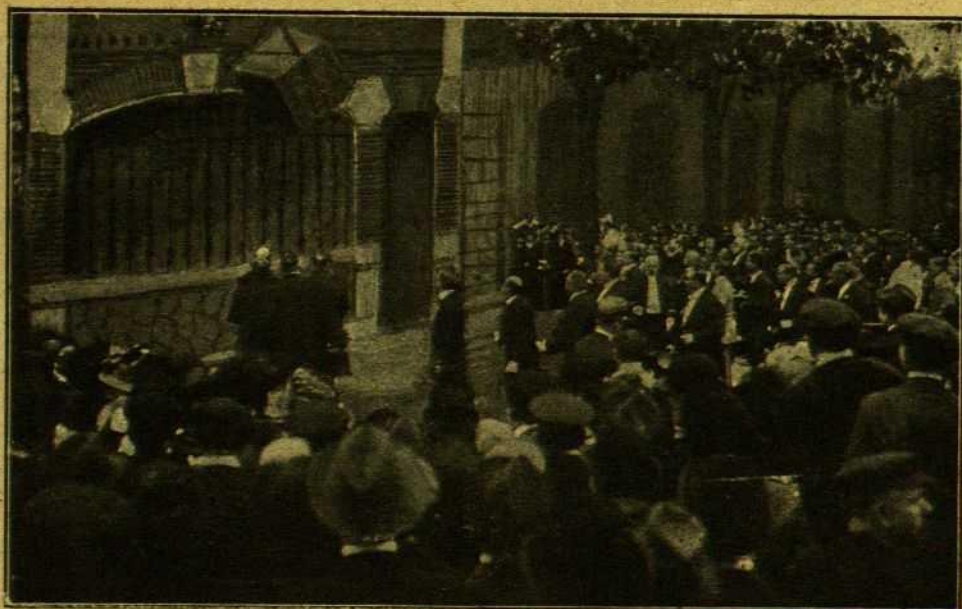
¡CU-CUT!

PERIÓDICH SATÍRICH AB NINOTS

Redacció y Administració: Cardenal Casañas, 4

PREUS DE SUSCRIPCIO: Trimestre, Barcelona, 1'50 ptes.; a fóra, 2 ptes.; extranger, 2'50 franchs

ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH DE MARIÁN GALVE, Carme, 16.—Telefon, 2590

TRASLLAT AL PALAU DEL GRAVAT CATALÀ

Moment solenne de pujar al nou edifici la primera caixa de maquinaria dels grans tallers de gravat de la casa

BAGUÑA Y CORNET (1)

L'acte presidit per les autoritats y presenciat per representants de totes les societats de cultura, cos consular, banca y borsa

(1) Carrer de Mallorca, número 192 ♦ Encàrrechs: Cardenal Casañas, número 4

CALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL

y tota classe de DURICIES

Prou: UNA pta.

DIPOSITIS.—Madrid: Dr. Puentes, Hortaleza, 110.—Barcelona: V. Ferrer, Princesa, 1; Bandó, Jaume I, 18.—Zaragoza: A. Alejalde, Independencia, 8.—Valencia: H. Messeguer, Palau, 16, y farmacia del autor, Sant Feliu, 125, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

¿Querets la Salut?

FERRO-QUINA-BISLERI

APERITIU HIGIÉNICH ♦ RECONSTITUYENT PODERÓS

Dona gana, sanch y vigor ♦ PROBEULO ♦

FUMADORS!

VEGETAL Y SENSE COLA

NECESSERS PERA VIATJE

Píndoles antiolorótiques "Casadesús"

en centres d'especialitats y en la Antiga Farmacia Casadesús del Doctor CUXAET.—Arch del Teatre, 21 Barcelona.

¿Les millors bicicletes? "SANROMA"

MIQUEL HORTA

FÁBRICA DE LIBRES RATILATS Y TREBALLS DE IMPRENTA
Se fan tota mena de treballs comercials a bons preus
Baixada de Cervantes, núm. 3 (prop del carrer Avinyó).—BARCELONA

AIGUA DE ST. HILARI

No patiréu dels ronyons, del fetge, ni palidó; viurèu sempre sans y bons si en totes les ocasions, y al menjar, feu ús diari de l'Aigua de Sant Hilari.

Mal de cap

Se cura en dos minuts sense antipirina prenent Jaquesurino Golobari 1 pta. capsa. Demania a totes les farmacies y Rambla de les Flors, 4.

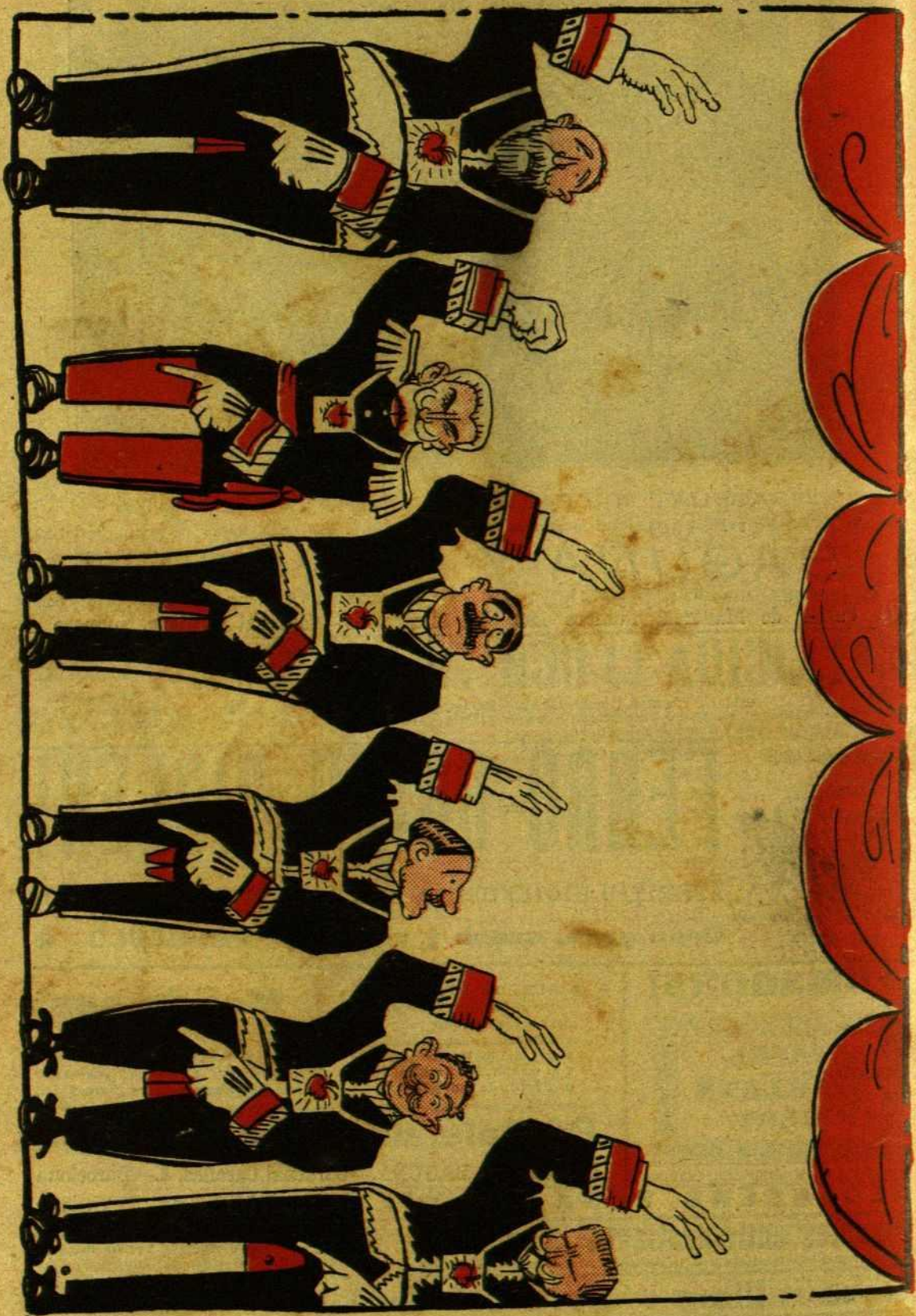
Postals de moltes menes

LLIBRERÍA BAGUÑA.—Cardenal Casañas, 4.—Barcelona

Sachs, mundos y maletes, preus sens competència, Duch de la Victoria, núm. 15 (cantonada Canuda).

105 ANYS D'EXIT 51 Clorosis, pobresa de sanch, desarreglos periódichs. 2 pessetes ca

Balmes, 62
BARCELONA

ELS MINISTRES AL CONGRÉS EUCARÍSTIC

—Acceptatio, todo, todo,
antes que hacer dimisión.